

til dem strax, efter at det var ruslet. Han kan ikke benægte, at det kan have været klamt; men han er ikke bleven opmærksom derpaa, og han afviser bestemt, at det nogeninde er skeet med Forsæt. Han bemærker imidlertid, at der for nogle Aar siden — det er dog ganske mærkværdigt, at der „for nogle Aar siden“ er foretaget en complet Forandring i saa mange af disse Forhold, uden at det dog siges, hvorfor — blev anskaffet en hensigtsmæssigere Rattelov til Tørring. Altsaa til samme Tid, man anskaffede saa meget Andet, anskaffede man ogsaa en hensigtsmæssigere Rattelov til Tørring. Det oplyses endelig, at aldrig nogen Arrestant for Rægen har beklaget sig over, at Binnedet ikke var tørt, hvilket Arrestanterne vistnok ikke vilde have unbladt, hvis det havde været Tilfældet i nogen generende Grad.

Vi komme nu til Kosten, hvorom der ogsaa er Tale, og en Vægter siger da, at det hændtes sjældent, at der førtes Klage over Kosten. Arrestvagtmeesteren siger, at naar det hændte, at en Arrestant beklagede sig over Måden, og han ved Undersøgelse fandt, at der var noget Begrundet deri, gif han til Rægen og omtalte det, men fandt han ikke nogen Grund deri, maatte Bedkommende nøies med det, han havde faaet. Det var imidlertid sjældent — siger han — at en Portion maatte casseres, men det er dog altsaa skeet. Rægen siger, at det flere Gange er hændt, at Arrestanter have klaget, hovedsagelig fordi der var Sener i Kjødet, eller for meget Fidt, eller fordi Kjødportionerne forekom dem for smaa, og har han, Rægen, da afgjort Sagen efter Ret og Billighed. Han siger dernæst — og det er i særdeleshed det, jeg lægger Vægt paa —, at det har beroet paa ham at give Arrestanter Extraationer af Brød, og han har altid ladet dem faae det, naar de efter deres Constitution trængte dertil. Deri ligger en Anerkjendelse af, at der kan være Arrestanter, hvis Constitution medfører, at de trænge til mere Brød, end der gives efter Reglementet, og at Rægen kan give noget Saabant, naar han finder, at

de efter deres Constitution trænge dertil. Om Sørensen siger han imidlertid, at han ikke veed, om denne har spist af Omflagsgrøden, men i alt Fald kan det ikke have været af Gult, da den reglementerede Føde var for rigelig dertil. Rægen har først forklaret, at han ikke kan huske Sørensen; han staaer dunkelt for ham, og det forekommer mig nu mærkværdigt, at han, som veed, at der er Menneffer, hvis Constitution medfører, at de maae have mere Brød end de Nationer, der i Almindelighed tilstaaes Arrestanterne, desuagtet kan forklare, at Sørensen ikke kunde lide Gult, da den reglementerede Føde var for rigelig dertil. Skjøndt han ikke kan huske Sørensen, veed han dog godt, at dennes Constitution har været en saadan, at han havde rigelig Føde i de Nationer, han fik, uden noget Tillæg.

Om Sørensens Hælbredstilstand have forskellige Vægtere udtalt sig. Den Ene siger, at han havde Hævelse i Venene, den Anden forklarer, at hans Legeme blev ophovnet, og at det forekom ham, at han ogsaa havde Omflag paa Venene. En Tredie siger, at Sørensen led i nogen Tid af Betændelse i Venet, og en Fjerde, at han kan huske, at Sørensen har havt Omflag paa Venene; noget Lignende gaaer igjennem de forskellige Vægteres Forklaringer. Vi komme nu til Rægen. Han kan ikke „uden i alt Fald meget dunkelt“ erindre Sørensen. Han har øst sin Kundskab fra en Protocol, som føres i Arresthuset; men af hvem den føres, faae vi ikke at vide, thi Dommeren har ikke brudt sig om at lade os faae Noget at vide derom. I denne Protocol optegnes hver Dag, hvilke Arrestanter der ønske at tale med Rægen, hvilke der ere syge, og naar Ondet ikke er aldeles ubetydeligt, hvilke Lægemedler der anvendes, men den indeholder ikke Arrestanternes Navne, uden naar de ere anførte i en af disse Antledninger. Af denne Protocol har Rægen seet, at Sørensen har været under Behandling fra 31te Mai til 12te Juli, at han i den Tid har brugt Omflag og har maattet holde Sengen, men han kan ikke „med Bestemthed“ see, om